

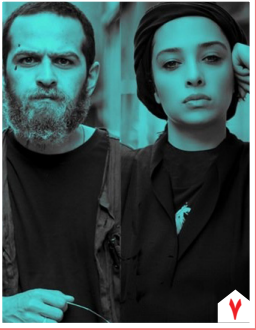
روایت محمدرضا تاجیک از لزوم راهبرد جدید اصلاحات

اصلاح طلبان باید بت خود را بشکنند

چهارشنبه ۱۰ آذر ۱۴۰۰ ۲۵ ربیع الثانی ۱۴۴۳ اول دسامبر ۲۰۲۱

شهرنامه

روزنامه سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی صبح ایران

گفت‌وگوی «همدلی» با بازیگران نمایش «نفرین قحطی زندگان»

خانه‌ای که سقفش دارد فرو می‌ریزد

سال ششم _ شماره ۱۸۲۸ _ صفحه ۸ _ قیمت ۲۰۰۰ تومان

«آی.سی.یو.» هادر اشغال واکسن زنده‌ها

همدلی | عضو کمیته علمی کشوری کرونا، معتقد است داروهای این ویروس به موتاسیون بیشتر کووید می‌انجامد. به گفته او، مولتیپراویر و فاویپیراویر برای جنین و فرزندآوری عارضه دارند.

نمک بر زخم کودک همسری

احتمال تعطیلی مجدد مدارس در پی شیوع «اومیکرون»

سارقان دیگر احساس ترس نمی‌کنند

← کو ناگون

۸ «رابرت بلای» پیام رسان حافظ و مولوی درگذشت

۸ اعتراض امشهان و روایت‌های متفاوت

۸ بیژن الهی؛ از شعر تا ترجمه و عرفان

۸ حلق مطلق زن در صورت اعتیاد شوهر

۸ کجکشان با سه چهره متفاوت

۸ رویه که میرزا کوچک خان جنگلی

۸ جان بر سر آرمانش گذشت

۷ علت حذف سکناس هاشمی رفسنجانی

از فیلم «منصور»

قطار مذاکرات بر ریل پیشین

در دومین روز گفت‌وگوهای برجامی مطرح شد

صفحه ۲

بررسی عملکرد پارلمانی جمهوری اسلامی به مناسبت «روز مجلس»؛

مستأجران با خانه ملت چه کردند؟

مجید انصاری: مجلس اول عصاره فضایل ملت بود نمایندگان متفاوت؛ از بزرگان تا مطهری

عکس: تسنیم

دوگانه یا خاموشی یا آلودگی توجیهی برای سوخت سمی در کشور

تزریق مازوت به ریه‌های مردم

تهران چهارمین شهر آلوده جهان شد

عکس: تسنیم

← یادداشت

جهش اومیکرون، امیدی بر پایان کرونا؟!

محمدرضا محبوب فر کارشناس حوزه سلامت

بر اساس آخرین به‌روزرسانی اپلیکیشن ماسک، خروج تمامی شهرهای ایران از وضعیت قرمز برای نخستین بار پس از ۲۸۹ روز اتفاق افتاده است؛ اما خروج کشور از وضعیت قرمز کرونا به معنای رفع خطر بیماری نیست. باید توجه داشت که عادی انگاری و بی‌توجهی به رعایت پروتکل‌های بهداشتی می‌تواند عواقب جبران‌ناپذیری برای سلامت عمومی به بار آورد و در حقیقت، فرش قرمز برای پیک ششم کرونا باشد. آخرین بار در ۲۴ بهمن ۹۹ و در آستانه شروع خیز چهارم، هیچ شهری در ایران قرمز نبود، اما عادی انگاری‌ها و بازگشایی‌ها، کشور را به پیک مرگ‌بار پنجم کشاند.

پوش مردمی علیه کرونا با هشدار نسبت به بازگشایی مدارس در کشور هشدار داده است که آلمان با جمعیتی مشابه ایران، به ۶۸ درصد کل جمعیت خود دو نوبت واکسن تزریق کرده، چیزی که هم‌اکنون در ایران ۵۴ درصد است. از اوایل مهرماه، مسئولان آلمان با مشاهده کاهش آمار مبتلایان، محدودیت‌های اجتماعی را به‌تدریج کاهش دادند. این در صورتی است که آلمان با بدترین موج کرونا از ابتدای شروع بیماری مواجه شده است.

به‌رغم پوشش بالای واکسیناسیون، اقتصاد قوی و جدیت بالا در اعمال قوانین، آمار ابتلای روزانه این کشور بین ۷۵ تا ۱۰۰ هزار نفر و مرگ روزانه به بالای ۴۰۰ نفر رسیده است. در ایران نیز این خطر قطعی وجود دارد که بازگشایی مدارس و دانشگاه‌ها، عادی انگاری در بین مسئولان و مردم، کاهش سطح مراقبت‌ها و محدودیت‌های بهداشتی، کشور را با موج ششم مواجه کند.

به نظر می‌رسد ماجرای کرونایی اروپا در کشور ایران هم تکرار شود چراکه به اسام واکسیناسیون و رتبه اول سرعت واکسیناسیون در دنیا، دولت عادی انگاری کرده است تا حدی که دورکاری‌ها لغو و دانشگاه‌ها و مدارس بازگشایی شده‌اند. وضعیت حمل‌ونقل عمومی در مترو و اتوبوس‌های درون‌شهری هم به جهت تراکم جمعیت و عدم تهویه و فقدان فضای کافی برای فاصله‌گذاری اجتماعی بسر نگرانی‌ها افزوده است. مقامات سلامت کشور مدعی هستند تسریع واکسیناسیون، خطر خیز ششم و مرگبار کرونا را از سطح نقشه جغرافیایی ایران رفع کرده است و کاهش ابتلا و تلفات طی هفته اخیر را می‌توان گواهی بر این امر دانست، اما باید توجه داشت که عادی انگاری و بی‌توجهی به رعایت پروتکل‌های بهداشتی، موج ششم کرونا را محتمل می‌سازد.

بررسی رفتارشناسی ویروس‌های آلفا و بتا و دلنا نشان می‌دهد که عادی انگاری دولتی و کاهش رعایت شیوه‌نامه‌های بهداشتی توسط مردم، وضعیت پیک‌ها و موج‌های کرونا را مخوف‌تر و خطرناک‌تر کرده است؛ بنابراین نمی‌توان به گمان از بین رفتن ویروس کرونا و پایان بیماری، فضاهای عمومی به‌ویژه مدارس و دانشگاه‌ها را بازگشایی کرد و به ممنوعیت‌ها و محدودیت‌ها پایان داد و زندگی را به روال عادی بازگرداند. در گذشته، کشور چنین تجربه‌ای را آنگاه‌که به ناگهان پیک دوم در خرداد سال ۹۹ مردم را محاصره کرد و دوباره موارد ابتلا و بستری دوجندان شد، از سر گذرانده است.

در این دوران وقتی همچنان میزان فوتی‌ها دورقمی بود، زنگ هشدار مسئولان به صدا در آمد که اگر مراقبت نکرد با ورود به فصل سرما پیک سوم خطرناک‌تر بروز و ظهور می‌کند. با همه هشدارها، پیک سوم در آبان ۹۹ با سرعت سرایت بالا بازگشت و آمار فوتی‌ها را سه‌رقمی کرد.

روایت محمدرضا تاجیک از لزوم راهبرد جدید اصلاحات اصلاح طلبان باید بت خود را بشکنند

محمدرضا تاجیک گفت: «آنانی که زلف زیبایی اصلاح‌طلبی را به قدرت گره زدند، اصلاح‌طلبی را به زلف زمخت قدرت گره زدند، امروز جریان اصلاح‌طلبی را به حاشیه بردند. جریان اصلاح‌طلبی قرار بود که یک جریان گفتمانی، اجتماعی، فرهنگی و سیاسی باشد اما عده‌ای آن را محبوس در قفس آهنگین قدرت کردند و رنگ قدرت را بر تمامی پیکر او پاشیدند و حیات آن را به قدرت گره زدند که در ساحت قدرت باشند.»

این شخصیت‌تئوریک جریان اصلاحات در گفت‌وگو با پایگاه خبری جماران با اشاره به این موضوع گفت: «جریان اصلاح‌طلبی در یک مقطع گشت و بازگشت تاریخی و در شرایط «آستانه‌ای» قرار گرفته است که باید تصمیم بزرگ بگیرد و تن به تدبیر بزرگی بدهد. باید فلک را سخت بشکافد و طرحی نو دراندازد. زیر این سقف اصلاح‌طلبی ابری نخواهد بارید، زیر این سقف آفتابی نخواهد تابید، خود را در عرصه اجتماعی و فرهنگی جامعه بسازند. در این صورت شاید در آینده با جریان اصلاح‌طلبی متفاوتی مواجه باشیم ولی این جریان مرسوم اصلاح‌طلبی به پایان رسیده است و به بیان عامیانه «با این ریش دیگر نمی‌توان رفت تجریش».

تاجیک در بخش دیگری از این گفت‌وگو به «راهبرد جریان اصلاح‌طلبی» پرداخت و گفت: «استراتژی جریان اصلاح‌طلبی همان استراتژی نقد مستمر، یا به تعبیر فوکو، هنر کمتر حکومت‌شدن، است. نقد با هنر کمتر حکومت‌شدن مترادف است. منظور از حکومت‌شدن صرفاً حکومت‌شدن سیاسی نیست؛ بلکه شامل این واقعیت هم می‌شود که ما توسط خودمان چنان حکومت بشویم که نتوانیم صدای متفاوتی داشته باشیم، نتوانیم به برون از این حصارهای تنگ و تاریک گفتمانی خود بنگریم، ببیندیشیم و خود، خود را نظارت و کنترل دیالوگ، رابطه تأثیرگذار و تأثیرپذیری داشته باشیم و بر اساس این شرایط خود را بیافریند.»

این چهره‌تئوریک اصلاحات ادامه داد: «جریان اصلاح‌طلبی باید «یک رفتن و شدن مداوم باشد»، نه یک «بودن»؛ در بودن می‌میزد و تبدیل به مرداب می‌شود، اما طبیعت جریان اصلاح‌طلبی یک رود خروشان است و اساساً «چون می‌رود، هست». به قول اقبال «ما زنده به آرام نگیریم/موجبم که آرامش ما در عدم ماست.»

وی ادامه داد: «کسی منتظر مهلت خمیازه اصلاح‌طلبان نیست، باید زودتر از شب خود بیرون بیایند و پنجره‌ها را بکشایند تا نسیمی وارد فضای آنان شود؛ شبنم روی برگ‌های درختان سیب را ببینند تا لطافت روح، گفتمانی و رفتاری پیدا کنند. در این صورت ما می‌توانیم به آینده جریان اصلاح‌طلبی امیدوار باشیم.»

تاجیک در ادامه با انتقاد از کسانی که «حیات

سرمقاله

مقتنه در قامت اجراییه

محسن خرامین روزنامه‌نگار

چه در قانون اساسی مشروطه و چه بعد از انقلاب اسلامی به جهت تأثیرپذیری این قوانین از قانون اساسی کشورهای اروپایی از جمله فرانسه، سه قوه تعریف و بر تفکیک آن‌ها از همدیگر به‌عنوان میراث اندیشه‌ای «شارل منتسکیو» تأکید شده است. باین‌وجود اما در سال‌های اخیر این تفکیک جای خود را به تداخل و تزاخم داده است و دیگر نمی‌توان از استقلال در دو قوه مجریه و مقتنه سخن گفت. تداخلی که سبب قدرت‌بخشی به یکی از این قوا نشده و تنها تمرکز را در قوه مجریه به وجود آورده است و قوه مقتنه را عملاً به سمت انفعال بیشتر هل داده است. این موضوع سبب شده تا بارها تأکید شود که مجلس برخلاف تأکید صریح بنیان‌گذار جمهوری اسلامی ایران دیگر در رأس امور نیست و تنها گاهی صدهای درهم «و دو» اعتراضی نمایندگان در صحن مجلس برای موضوعات معمولی و روزمره به گوش برسد. کارکرد مجلس قانون‌گذاری است و در این‌بین رأی مردم مطابق قانون نمی‌تواند اجازه کار اجرایی و دخالت در اجرا را بدهد که به‌طور مثال اگر این رأی ملاک باشد پس منتخبان شورای شهر نیز می‌توانند چنین ادعایی را مطرح کنند. چنین فاصله‌گیری از قانون‌گذاری و نظارت بر کار سایر قوا و دستگاه‌ها و هم‌چنین تداخل کاری با قوه اجراییه در مجلس یازدهم به اوج خود رسیده است. محمداقبر قالیباف، رئیس مجلس یازدهم در همان ابتدای شروع به کار مجلس در دیدار با اعضای شورای نگهبان در یک گزاره کوتاه برای چهار سال آینده مجلس تعیین تکلیف کرد و گفت: «مصمیم اولویت مجلس را از تقنین به نظارت تغییر دهیم.» این مجلس در سال اول فعالیت خود به‌واسطه برخی تذکرات در رابطه با عملکرد دولت دوازدهم عملاً نقش یک تماشاگر را داشت و تنها به حملات لفظی به ظرف روحانی اکتفا کرد. کم‌تجربگی و عجز بودن در کار مجلس و هیات رئیسه در مدیریت آن و عدم تعامل دولت با مجلس و همچنین اظهارات و برخی اتفاقات محمداقبر قالیباف، رئیس مجلس به روسیه بر ضعف و ایرادات افزود. مجلس اما همه‌چیز را به دولت انتقالی آینده حواله می‌کرد که با آمدن کار واقعی مجلس نیز کلید زده خواهد شد. ۲۲۰ نماینده مجلس در یک اقدام کم‌سابقه و شاید هم بی‌سابقه در تاریخ نهاد مجلس به حجت‌الاسلام رئیسی نامه نوشتند و از وی دعوت کردند که در انتخابات سیزدهم ریاست جمهوری نامزد شود. در این انتخابات نیز اکثر نمایندگان در نقش روسا و اعضای ستاد انتخاباتی رئیسی حاضر شدند. آمدن دولت جدید اما همان‌اندک نقش انتقادی و اعتراضی مجلس نیز کاملاً به حاشیه رفت. نمایندگان زیادی برای رفتن از مجلس و حضور در دولت شروع به لابی، فشار و فشارسازی کردند و چند تن از نمایندگان قید نمایندگی مردم را زده و به دولت پیوستند؛ این در حالی بود که این جابجایی در خردادماه از سوی رهبری صریحاً نهی شده بود. اوج این درهم تنیدگی مجلس و دولت جدید در جلسات بررسی رأی اعتماد مجلس به وزرا بود. در این نشست‌ها در این جلسات متحالفان وزرا از موافقان موافق‌تر صحبت کردند. در برخی محافل گفته شد مجلسی‌ها و به‌ویژه رئیس مجلس در معرفی و حذف برخی از گزینه‌های وزیران تازه‌نقاش و دخالت مستقیم داشتند. به همین خاطر باید مجلس را بخشی از دولت دانست که همانند سایر بخش‌های موزاری دولت خود را در موفقیت سهیم و گاهی صاحب می‌داند اما مسئولیت صیغ بجران و شکستی را در ادامه بر عهده نخواهد گرفت و این احتمال وجود دارد که همچون گذشته در بجران‌ها زست اپوزیسیون و ملیکلر دولت به خود گیرد. زمانی مجلسی‌های امروز، رسانه‌ها و طرفدارانشان مجلس دهمی‌ها را ضعیف‌ترین مجلس تاریخ می‌خواندند اما در همان زمان مشخص بود که آن به تعبیر اصولگراییان ضعیف‌ترین مجلس برآیند مسیرونی بود که خروچی را در پی داشت و حالا بعد از مجلس دهم بسیاری با حسرت از حداقل کارکرد همان مجلس دهم یاد می‌کنند و همچون همیشه «یادش به خیر»ی بر زبان جاری می‌کنند که حداقل تک‌چهره‌های مستقل و منتقدی در درون خود داشت. در تاریخ معاصر دوره‌های فترت مجلس بارها تکرار شده است، اما میل به تشکیل و داشتن یک مجلس قوی از مشروطه تا کنون از خواست‌های مردم بوده است و برای آن تلاش کرده‌اند. در چند مجلس قبل به جهت نزدیکی برخی نمایندگان مجلس به وظایف و وظایف را نمی‌توان کلمه «وکیل الدوله» در سطح رسانه‌ها و افکار عمومی مصطلح شده بود ولی به نظر می‌رسد این کلمه دیگر از حیز انتفاع خارج شده است و باید در پی یک عبارت جدید بود. ضعف مجلس و نزدیکی آن به دولت در شکل دست کشیدن از کارکردها و وظایف را نمی‌توان با قطعیت نوعی همدلی و همگرایی مثبت و مؤثر تلقی کرد که اتفاقاً می‌تواند به بی‌دولتی و انحلال یکی از این دو منجر شود. در یک نظام سیاسی برخوردار از دولت و مجلس تقلبات سیاسی و نزاع دموکراتیک با رعایت حریم قوا راجل بختی در جهت امر سیاسی است.